

Column

MARCEL RÖZER

Kanker

Ik loop door de tuin van het Nijmeegse Marikenhuis, op een bankje in de zon praten twee mensen. Zijn het vrijwilligers? Lotgenoten? Kankerpatiënten?

Er wordt veel gemopperd in dit kleine land, maar wie wil kijken naar het mooie en het goede, moet eens bij het opgeknapte schoolgebouw aan de Slotemaker de Bruineweg langs. Met geld van sponsors en donateurs is er een centrum ontstaan waar iedereen die met kanker in aanraking komt, terecht kan.

Schrijvertje herinnert zich het gesmiespel als een familielid vroeger aan 'de gevreesde ziekte' leed. 'K' noemde mijn moeder het, vol angst en besmet met iets dat op bijgeloof leek. Door het verzwijgen wilde men het leed verzach-

ten, uitpoetsen, 'weg doen', in het jargon van mijn moeder. De oorlogsgeneratie wist niet beter om te gaan met pijn en ziekte.

'We hebben het allerslechtste nieuws gekregen', appte mijn fijne vriend B. vier weken geleden. Hij had rugklachten, was vaak moe... Daarna kwam het riedeltje dat iedereen kent; de huisarts stuurt door, een scan en een slecht-nieuwsgesprek met de specialist. 'Ik heb een telefoonnummer gekregen van iemand die ik dag en nacht kan bellen', vertelde B.

Dat is mooi, maar wat doet kanker met de familie? Met de partner? Wat doe je tussen de behandelingen door? Wat mag wel en wat niet? Bij het Marikenhuis staan vrijwilligers klaar met een luisterend oor. Vaak zijn ze ervaringsdeskundig en dat helpt.

Het schrijvertje weet niet meer wanneer, maar ergens rond de 50 is er een besef ontstaan, een langzaam groeiend besef dat dit aardse bestaan inderdaad tijdelijk is, hoe onsterfelijk en belangrijk je je ook in je vroege jaren voelde. Net zo vreemd als het leven ontstaan is, zo onwerkelijk zal het ook eindigen. Best jammer eigenlijk.

'We hebben het allerslechtste nieuws gekregen'